

Вес

Квітень

Черга в кав'ярні довгенька, але я впевнений, що явлюся на лід вчасно. Трапляються тижні, коли все йде як слід.

У вихідні моя хокейна команда перемогла в перших двох матчах плейоф НАСС¹, наступний етап — це «Крижана четвірка»². Також не знаю як, проте мені вдалось отримати чотири з мінусом за роботу з історії, яку я писав таким виснаженням, що, здавалось, от-от вирублюсь. А ще шосте чуття підказує, що хлопець попереду замовить якийсь базовий напій. З прикиду видно, що він без закидонів.

Фортуна сьогодні на моєму боці. Я максимально сфокусований. Мої ковзани гострі, а лід гладкий. Черга доходить до простака.

— Звичайну маленьку каву.

Я ж казав!

¹ Національна асоціація студентського спорту (англ. NCAA) — несприбуткова організація, яка об'єднує 1 268 освітніх закладів США та Канади. Організовує спортивні змагання серед університетів та коледжів (тут і далі прим. пер., якщо не вказано іншого).

² «Крижана четвірка» — півфінал та фінал хокейного турніру НАСС (прим. ред.).

За хвилину вже мені замовляти, але я не встигаю й рота розтулити, як молода бариста захоплено верещить:

— О боже, Раян Веслі! Мої вітання!

Я її не знаю. Проте куртка, в яку я одягнений, робить із мене рок-зірку. Принаймні на цей тиждень.

— Дякую, лялечко. Можна мені подвійне еспreso?

— За мить! — Вона випалює моє замовлення колезі й додає: — Тільки хутчіш! Тут комусь іще чемпіонат треба виграти!

І знаєте що? Вона відмовляється брати з мене п'ять доларів за каву. Тож я запихаю їх у банку для чайових, виходжу надвір і шурую на ковзанку.

Не поспішаючи, у просто бомбезному гуморі, заходжу до кімнати, де ми зазвичай розбираємо матчі. Вона розташована в першокласному тренувальному центрі на території кампусу коледжу Північного Массачусетсу. Обожаю хокей. Як же я його, бляха, обожаю. Уже не можу дочекатись, як за кілька місяців стану справжнім профі.

— Привіт, дівчатка, — вітаюся з товаришами по команді, падаючи на своє звичне місце. Оббиті шкірою стільці (так-так, привілеї першого дивізіону) розставлені півколами перед величезним екраном.

Переводжу погляд на Лендона, одного з наших нових захисників.

— Чуваче, щось ти якийсь зелений, — кепкую я. — Досі животик болить, бідолашко?

Лендон кволо тицяє мені середній палець. Вигляд хлопчина має і справді кепський, та це й не дивно. Востаннє, коли я його бачив, він так присмоктався до пляшки віскі, ніби хотів довести її до оргазму.

— Бро, бачив би ти, що він виробляв, коли ми йшли додому, — озивається третьокурсник Донован. — Чувак роздяг-

нувся до білесеньких тісеньких трусиків, виліз перед бібліотекою на статую, а потім пестив її і терся об неї, як тільки міг.

Усі навколо, враховуючи мене, вибухають реготом, адже, якщо мені не зраджує пам'ять, згадана статуя — це бронзовий кінь.

Я називаю його Сібіскітом¹. Певно, це пам'ятник на честь якогось непристойно багатого випускника, що сто років тому потрапив до олімпійської команди з кінного спорту.

— Ти намагався всунути Сібіскіту? — насміхаюся з нього.

Від сорому хлопець одразу вкривається рум'янцем.

— Ні, — похмуро відрізає він.

— Так, — виправляє його Донован.

Регіт не вщухає, та я помічаю усмішку, яку дарує мені Шон Кассель.

Гадаю, Касселя можна назвати моїм найкращим другом. З усієї команди він мені й справді найближчий, ми часто тусимо поза хокеєм, втім, я не хочу розкидатися словами «найкращий друг». Друзі в мене є. Чимало. Та чи можу я чесно сказати, що хтось із них *справді* мене знає? Не думаю. Але Кассель до цього вже, чорт забирай, близько.

Закочую очі.

— Що таке?

Хлопець знизує плечима.

— Учора не тільки Лендон на славу повеселився, — каже він тихо, щоб ніхто не почув. Проте всі й без того надто зайняті підстьобуванням Лендона за його вчорашні витівки з конем.

— Тобто?

На його обличчі з'являється посмішка.

¹ Легендарний племінний кінь, свого часу був переможцем багатьох верхогонів.

— Тобто я бачив, як ти вчора звалив разом з тим качком. О другій Ем потягнула мене додому, і ви тоді ще не повернулись.

Вигинаю брову.

— Ну то й що?

— Та нічого. Просто не знав, що ти в нас тепер спокушаєш і гетеро.

З усієї команди я обговорюю своє сексуальне життя тільки з Касселем. Як єдиний хокеїст-гей, дотримуюся правила золотієї середини. Тобто якщо хтось поцікавиться моєю орієнтацією, я не переводитиму розмову на іншу тему й не брехатиму, однак із власної ініціативи розповідати про це не буду.

Щиро кажучи, серед команди мою орієнтацію вже й секретом не назвеш. Хлопці знають. Тренери знають. Їм просто байдуже.

Касселю ж не байдуже, але не тому, що я трахаю пацанів. Йому не байдуже, бо він турбується про мене. І не раз давав знати, що вважає зустрічі без зобов'язань, які я час від часу влаштовую, марнуванням життя.

— А хто сказав, що він гетеро? — глузливо запитую.

Товариш заінтригований.

— Серйозно?

Я знову вигинаю брову, що його дуже смішить.

По правді, не думаю, що член братства, з яким я вчора перепихнувся, гей. Найімовірніше, бі-зацікавлений, не буду брехати, мені це тільки на руку. Набагато легше крутити з тими, хто на ранок удаватиме, що тебе не існує. Спершу ніч розваг без зобов'язань: мінет, секс — усе, на що наважиться їхня п'яна голова, а потім вони просто зникають. Прикидаються, ніби перш ніж втілити свої бажання, вони годинами не витрі-

щалися на мої тату й не уявляли мої губи навколо їхніх членів. Ніби не блукали жадібними руками по моєму тілу й не блага-ли мене торкнутися їх.

З геями ж усе складніше. Після перепихону вони можуть захотіти *більшого*. Якихось зобов'язань. Обіцянок, яких я не в змозі виконати.

— Стривай. — Лише зараз я замислився над його слова-ми. — Що означає — Ем потягнула тебе додому?

Щелепа Касселя напружилась.

— А те й означає. З'явилася нізвідки в будинку братства й забрала мене, — обличчя приятеля розслабилося, але не пов-ністю. — Просто вона хвилювалася за мене. Телефон розря-дився, і я не відповідав.

Без коментарів. Мені вже набридло переконувати Касел-ля побачити справжнє обличчя тієї дівки.

— Якби вона не прийшла, я б набрався. Тож... так, думаю, забрати мене, поки я ще міг сам ходити, з її боку було дуже навіть мило.

Я прикушуюю язика. Ні, не втручатимусь у їхні стосунки. На-віть той факт, що Емілі — найбільш надокучлива, стервезна й *божевільна* дівка, яку мені коли-небудь доводилося бачити, не дає мені права влазити.

— До того ж я знаю, як вона ставиться до вечірок. Мені взагалі не варто було туди йти...

— Та ти, бляха, не одружений, — не втримуюсь я.

От лайно. Щось не дуже в мене виходить тримати язика за зубами.

З виразу обличчя Касселя розумію, що мої слова його за-чепили.

Треба якось владнати ситуацію.

— Пробач. Просто... забий на те, що я сказав.